

paa hvilket det var foretaget, drøbende, tilintetgørende for baade Troen paa og Tilliden til Banken ude blandt Andelsfolket. Det er dette Forsøg, som har skabt alle de Vanskeligheder, som det ærede Medlem Hr. Rytter som Bestyrelsens Formand havde at kæmpe imod, og de Vanskeligheder, som de førende indenfor Genrejsningsbevægelsen nu kæmper imod. Det er saaledes, at Tilliden og Troen som Følge af det, som den højtærede Erhvervsminister gik med til i Januar—Februar Maaned, har lidt et Skibbrud, som det er vanskeligt at bøde paa. Om Genrejsningsbestræbelserne nu vil lykkes eller ej, derom er det naturligvis vanskeligt at udtale sig. Der er vist ingen, der i Erkendelse af den Betydning, et Bankinstitut i nøje Tilknytning til Andelsbevægelsen har, ikke ønsker dette Genrejsningsarbejde alt Held. Men jeg vil dog her sige, at Basis for Tegning — og her taler jeg ikke om Overførelse af en Indskudskapital, som der kun er en tvivlsom Dispositionsfrihed over, og som i hvert Fald ikke vil øge hverken den likvide eller disponible Kapital i Banken, men jeg taler om de rede Penge, som kan tilvejebringes gennem Tegning hos enkelte Personer og i Andelsinstitutioner — maa virkelig være at rejse en Offervillie ude i Befolkningen, at skabe en virkelig Forstaaelse af Genrejsningens Betydning ude i alle de Kredse, til hvilke Andelsagen har Bud. Og jeg vil føje til, at baade i den Betænkning, der her er afgivet af Udvalget, og i Lovforslaget i den Form, som det vil faa, naar det ved Afslutningen af denne Behandling forlader dette høje Ting, maa man læse paa Liniernerne for at erfare Rigsdagens Stilling og ikke mellem Liniernerne. Rigsdagen har ønsket overfor en eventuel senere Bedømmelse af det Tegningsresultat, man naar til, at bevare sin fulde Frihed. Tegningen maa, som sagt, være Udtryk for Villie til eventuelt at bringe Ofre for Bankens Genrejsning, og den kan ikke baseres paa en Formodning om et forud indtaget Standpunkt fra Rigsdagens Side overfor muligt senere opstaaende Faser i Genrejsningsarbejdet. De, der tegner den nye Kapital, maa forstaa, at Tegningen betyder, at man er rede til at bringe et Offer, og man maa ikke opfatte det saaledes, at denne Tegning ikke behøver at betyde andet, end at der maaske fra anden Side vil ske Ofre til Fremme af denne Sag.

Hermed vil jeg gerne føje min Anbefaling til mit Partis Ordførers Anbefaling af Lovforslaget i den Form, hvori det her foreligger.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet, som genoptages i Aften Kl. 7½.

Mødet hævet Kl. 4⁴⁰.

Mødet genoptaget Kl. 7³⁰.

Ordføreren (Hans Nielsen): Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa ærede Medlemmers Tid, idet jeg finder, at denne Sag efter de Taler, der er holdt af den højtærede Erhvervsminister og det ærede Medlem Hr. Zahle, ligger fuldstændig klar og aaben fra vor Side. Og det tror jeg egentlig ogsaa, den gør paa den anden Side. Men de to andre Partier synes jo at have faaet en uhyggelig Tro paa, at der her skulde være et særligt godt Angrebsvaaben mod den højtærede Regering. Det er kun ud fra denne Forudsætning, man kan forklare de store Kraftanstrengelser, som benyttes overfor Ministeren. Særlig efter at det ærede Medlem Hr. Kragh i Eftermiddag har haft Ordet, ligger Hensigten ganske aabenlyst, idet han erkendte, at det var Oppositionens Pligt at kritisere. Han føjede ikke til selv om der ikke er noget at kritisere; han nævnte blot den Opfattelse, at Oppositionen skulde kritisere. Og han fremtraadte her som den hævnende Nemesis, der skulde holde Død og Dom over Regeringen. Nu vil jeg tilstaa, at der er mange Roller, der ligger ganske godt for det ærede Medlem Hr. Kragh, men saadan den hævnende Nemesis synes jeg egentlig ikke er den Rolle, der ligger allerbedst for ham, og for Resten heller ikke saa godt for de andre Herrer hævnende Nemesis'er, det ærede Medlem Hr. Rytter og det ærede Medlem Hr. Hendriksen. Tværtimod, alle 3 i Kompagni minder mig meget mere, forekommer det mig, om hine Molboer, der druknede Aalen. Og naar det ærede Medlem Hr. Kragh i Eftermiddags rettede sig op og pegede paa Statsministeren og sagde: „Kan I se, hvor han er irriteret? og saa triumferende over mod sine Partifæller i den anden Side af Salen, vilde det have haft en langt større Virkning, hvis han havde sagt: „Se, hvor han vrider sig“, for saadan var